

РОЗДІЛ 1

Біль у горлі згасав, пульсував дедалі слабше, і моє тіло вже не палило полум'я лютих мук.

Хоча в Далосі, Місті Богів, було тепло й волого, мені стало холодно — як ніколи холодно. Я припускала, що згасаю сама, бо все перед очима раз у раз зникало. Я намагалася зосередитися на відчинених дверях круглої зали, в якій прокинулася після облоги Земель Тіней — прокинулася в клітці й на ланцюгу.

Мені здавалося, ніби я бачила, як там стояв великий вовк. Радше сріблястий, ніж білий.

Серце й душа підказували мені, що цей вовк — він: Попільник, Благословенний, Вартівник Душ і Предвічний бог простих людей і закінчень. Правитель Земель Тіней.

Мій чоловік.

Ніктос.

Попіл.

Він ніколи не підтверджував, що вміє змінювати подоби, та я знала, що то мій Предвічний Смерті. А побачивши вовка, вирішила, що він прийшов заради мене. Що побачу його, торкнуся наостанок, зможу ще раз сказати йому, що

кохаю його. Що матиму змогу попроситися так, як сама вважаю за потрібне.

Але тепер не бачила його у дверях.

Його там не було.

А раптом його там і раніше не було?

Руки, що тримали мене, зміцніли хват, і моє мляве серце забилося швидко. Мене досі обіймав Коліс, фальшивий король богів, який, імовірно, ще не оговтався від думки про те, кого тримає в обіймах — і ким поживився.

— Це направду ти? — Колісів голос звучав тихо, як зітхання. Мої щоки зволожили сльози. Мої сльози? Його? — Мое кохання?

Я здригнулася. О боги, Попіл помилився, коли сказав, буцімто я можу лякатися, та ніколи не боюся. Адже мене накрило лавиною жаху від самого тільки голосу Коліса. Байдуже, що в мені просто була душа Соторії. Що я не вона, а вона не я. Він жахав нас обох.

Раптом перед моїми очима опинилися дві ноги у штанях із вичиненої шкіри. Я підвела погляд і ковзнула ним по тінювикових кинджалах, закріплених на стегнах новоприбулого. Комірця чорної сорочки злегка торкалося світле, каштаново-русяве волосся. Предвічний Війни та Злагоди раніше стояв обличчям до дверей. Якщо Попіл був тут, зрадливий покидьок, який привів мене до Коліса, найпевніше, його бачив. Хіба ні? У вовчій подобі він був величезний — більший за всіх вовків, яких я бачила.

Щоправда, його взагалі могло там не бути, а мені він міг примаритись.

У мене в грудях стало порожньо, і... о боги, раптовий приплив смутку тиснув нестерпно боляче, мало не зламав мене.

— Ваша величносте. — Аттес різко розвернувся в наш бік і сказав: — Йй зле. Вона близька до смерті. Ви, напевно, й самі це відчуваєте.

— Заберіть оті жаринки до її кончини, — закликав інший голос із м'яким, мелодійним акцентом. Ревенант, Калтум. Один із незавершених творів Коліса. — Заберіть їх...

— Жаринки — це найменша з ваших проблем, — перебив Аттес, звертаючись безпосередньо до Коліса. — Вона от-от помре.

Фальшивий король ніяк на це не реагував. Він просто... о боги, просто тримав мене й тремтів усім масивним тілом. Це що, шок? Припустивши це, я мало не засміялася. Либонь, і сама була в шоку.

— Якщо вона помре із жаринками, помруть і вони, а з ними й усе, заради чого ви працювали, — наголосив Каллум, чим привернув мою увагу. Спершу він був розпливчастий, але відтак набув чіткості. У Ревенанта все було золоте: волосся, шкіра, вигадливо розмальована маска у формі крил, що тягнулися від чола до боків щелепи. — Заберіть їх, мій королю. Заберіть їх і вознесіться, станьте Предвічним Життя та...

— Вона пропаде, — перебив Аттес. — Ви не зможете дотягнутися до своєї греки.

Грека.

Давньою мовою Предвічних це означає «життя». А ще — «любов». Але я припускала, що в цього слова було й ще одне значення.

«Одержимість».

Бо те, що Коліс відчував до Соторії, не могло бути любов'ю. Любов не породжує чудовиськ.

— Це не вона, — процідив Каллум, примруживши очі за розмальованою маскою. — Ваша величносте, не слухайте його. Це...

Раптом Каллум смикнувся вперед, оббризкавши пруття клітки кров'ю. Його вуста обм'якли, і він опустив погляд на руків'я з тіньовику, що стирчало посередині його грудей.

Я швидко поглянула на Аттеса. При ньому залишився всього один кинджал. Отой клинок метнув він.

Чому?

— Трясця. — Каллум заточився, а тоді впав на підлогу, де вже з'явилися золоті смуги. Мертвий. Однак мені здавалося, що це ненадовго. Щоправда, тепер я не могла згадати чому.

Не могла...

Мені зсудомило груди. Очі накрило покривом тіні. Коли я поринула в темряву, нетривалого полегшення як не було і мене скував крижаний панічний жах. Жодного звуку. Жодного запаху. Нічого не видно.

Я не хотіла помирати.

Принаймні тепер.

Не...

Ліессо...

Я смикнулася, вирвана з пітьми. Почали складатись образи того, що я бачила: золота канапа, на якій я спала, ланцюг, причеплений до нашійника, якого я майже не відчувала, золоте пруття клітки, в якій я перебувала, і тінювковий кинджал, який раніше стирчав у грудях Каллума, а тепер лежав на підлозі. Ревенант підводився, ставав на ноги. Як довго я була непритомна? Я поглянула за його спину, за золотий трон і ще далі — на відчинені двері.

Знову побачила вовка, який цього разу частково ховався за широкими пальмовими гілками, що гоїдалися на ніжному вітерці.

Моя правиця потепліла — ні, потеплів шлюбний відбиток, який з'явився, коли мене коронували як Попелову Дружину. Золотий завиток на долоні захищало, і жаринки життя у мене в грудях загуділи, несамовито вібруючи. Карк різко та швидко закололо.

Поки Коліс хитався далі, я відчула збурення сили, що наростала. Моя шкіра вкрилася сиротами, а крихітні волосинки на тілі стали дибки.

Аттес повернувся до дверей.

— Ой, бля...

Вовк нахилив голову. Його очі сяяли сріблястим світлом. Він притис одну велику лапу до мармурової підлоги з золотими смугами й вишкірив зуби.

Зусібіч надходила темна мла. Під стелею зали, там, куди не дотягувалося світло люстри, залишалися тіні; відтак вони запульсували й відірвалися від мармуру та вапняку,